

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ژولین تیل

برگردان از: حمید محوی

۳۰ اپریل ۲۰۱۲

استعمار بازمی گردد

درباب جنایتکارانی به نام

«مدافع حقوق بشر و سازمان غیر دولتی = ناتو»

اتحاد برای مدیترانه : ابزار قدرت نرم برای جهانی سازی ناتو

جغرافیای سیاسی ایالات متحده با خواستی قاطعانه در پی حفظ و کنترل ارتش سرزمین های تسخیر شده است. تقسیم جغرافیائی جهان به مناطق تحت مسؤولیت – مسؤولیتی که تنها در تعلق ایالات متحده می باشد – نشانه بارزی از این واقعیت است.

در این چشم انداز، در واقع ناتو حاصل فتوحات آن است: یعنی پیش از همه، فتح ملت های اروپای اشغال شده پس از پایان جنگ دوّم جهانی.

مرکز مطالعات جهانی سازی ۲۴ اپریل ۲۰۱۲

علت وجودی ناتو که حفظ تعادل نیروها در عصر شوروی بود، با سقوط جبهه شرق منحل نشد، و خلاف تمام انتظارات، برای حفظ و تثبیت منافع خود به تدریج در انکشاف قدرت جهانی خود، به ضمیمه سازی ملت ها ادامه داد. و به این اساس هدف غائی آن مبنی بر گسترش نیروهایش آشکار شد.

منبع نقشه: http://www.defense.gov/home/features/2009/0109_unifiedcommand/

ضمیمه سازی سیاست های همکاری ناتو و اتحادیه اروپا

تسخیر فضای اروپا از دیدگاه سیاسی با تشکل اتحادیه اروپا به شکل عینی تحقق یافت، که در مقام گماشته منافع ایالات متحده وارد عمل شد. اتحادیه اروپا ادغام ناتو در بطن اروپا را تقویت کرد و تداوم چنین سیاستی همکاری

های امنیتی و اداری با ایالات متحده را امکان پذیر ساخت. در سال ۱۹۹۵، اروپا با مذاکرات بارسلون (روند بارسلون) به سوی همسایگان مدیترانه ای اش روی آورد («اورومد – اتحادیه اروپا و کشورهای ساحل دریای مدیترانه: الجزایر، مقامات فلسطینی، مصر، اسرائیل، اردن، لبنان، مراکش، سوریه، تونس، ترکیه، البانی و موریتانی از سال ۲۰۰۷ عضو این اتحادیه هستند)، و به این اساس، راه نوینی برای طرح گسترش حاکمیت ایالات متحده فراهم آمد.

خواست رسمی برای ایجاد اتحاد بین کشورهای ساحل مدیترانه، با تلاش های نیکلا سرکوزی تحول یافت. در سال ۲۰۰۸، تلاش ها رسماً با ایجاد [اتحادیه برای مدیترانه] با شرکت ۲۷ کشور اروپائی و ۱۶ کشور همسایه در افریقای شمالی و خاور میانه به نتیجه رسید. به این اساس، اتحادیه نوین منطقه ئی اهداف جدیدی برای ضمیمه سازی اقتصادی و دموکراتیک ۱۶ کشور دیگر را در برنامه خود به ثبت رساند.

سرکوزی و امیر قطر، حامد بن خلیفه آل ثانی در پاریس، گردهمائی اتحادیه برای مدیترانه، ۱۳ جولای ۲۰۰۸

بین کشورهای عضو، برخی از آنها مانند موریتانی و اردن هیچ ساحل مشترکی با مدیترانه ندارند، ولی از مزایای کشورهای عضو **گفت و گوی مدیترانه** در ناتو برخوردار هستند که در سال ۱۹۹۴ به ابتکار ناتو تشکیل شد و مقمماً شامل مصر، اسرائیل، اردن، موریتانی، مرکش و تونس بود. اردن در سال ۲۰۰۷ و الجزایر در سال ۲۰۰۰ به آن پیوست. این ابتکار عمل به ویژه اجازه داد که یگان های نظامی مصر، مراکش و اردن در عملیات حفظ صلح توسط ناتو به بوسنی و کوزوو فرستاده شوند(۱).

در سال ۲۰۰۴، ابتکار دیگری برای همکاری توسط ناتو، و این بار، با ترکیه منعقد گردید. اتحادیه استانبول در واقع به شورای همکاری خلیج ضمیمه شد(۲). اتحادیه استانبول بخشی از گفت و گوی مدیترانه که مأموریت مشابهی را در خارج از منطقه جغرافیایی خلیج فارس به عهده گرفت. این دو اتحادیه به تدریج اتحادیه برای مدیترانه را تقویت کردند.

نقشه اعضای ناتو

منبع نقشه : <http://www.nato.int/docu/update/2004/01-january/f0110b.htm>

ایالات متحده و هم پیمانانش ستراتیژی مضاعفی را عملیاتی می سازند : ستراتیژی همکاری نظامی با ناتو و ستراتیژی سیاسی [قدرت نرم] صادره از ایالات متحده و به مسؤلیت اتحادیه برای مدیترانه که هدف آن «دموکراتیزاسیون» کشورهای عضو می باشد.

در قاره آفریقا، این طرح به عنوان رقیب مستقیم، و یا بهتر است بگوئیم، وسیله ای برای تضعیف اتحادیه آفریقا تلقی شده است، طرحی که توسط جمهوری عرب لیبیا هدایت می شود. لیبیا در بطن اتحادیه برای مدیترانه تنها نقش ناظر را به عهده دارد.

این طرح، علاوه بر این برای تقسیم جغرافیائی مجدد آفریقا، به شکلی که مرکز فرماندهی ایالات متحده برای آفریقا (افریکوم) در نظر گرفته است، و به اساس نقشه جغرافیائی که از تخیلات نظریه پردازان جنگ تمدن ها در جبهه نئو محافظه کاران طرح ریزی شده، خیلی مساعد به نظر می رسد.

اتحادیه برای مدیترانه، به شکلی که پیشنهادات مقدماتی آن نشان می دهد، بر آن است تا آفریقای شمالی را از مابقی قاره مجزا سازد. کشورهای خاورمیانه عضو اتحادیه برای مدیترانه (لبنان، اردن، سوریه، فلسطین) به خاورمیانه نوین تعلق داشته و در مرکز سیاست خارجی مشترک اتحادیه اروپا، ایالات متحده و اسرائیل قرار دارند.

نقطه مشترک تمام کشورهای اتحادیه برای مدیترانه، این است که تمام آنها در قرن گذشته یا به نظام استعماری کشورهای اروپائی تعلق داشته اند و یا تحت نظارت و قیومیت ملت های اروپائی به سر برده اند.

این واقعیت تاریخی، امکاناتی را برای بهره برداری از تجربیات ملت های اروپائی در شکل دهی، بی ثبات سازی و بهره برداری از این کشورها را ممکن می سازد.

از سوی دیگر، مسائل داخلی که ما به روز شدن آن را در این کشورها مشاهده می کنیم غالباً باید از نتایج نظام استعماری تلقی کنیم: مداخله و طرح های ستراتیژیک پیشین برای طرح تجزیه مانند [سازمان مشترک مناطق صحرائی] (۳) یا قیومیت فرانسه در رابطه با سوریه (۴).

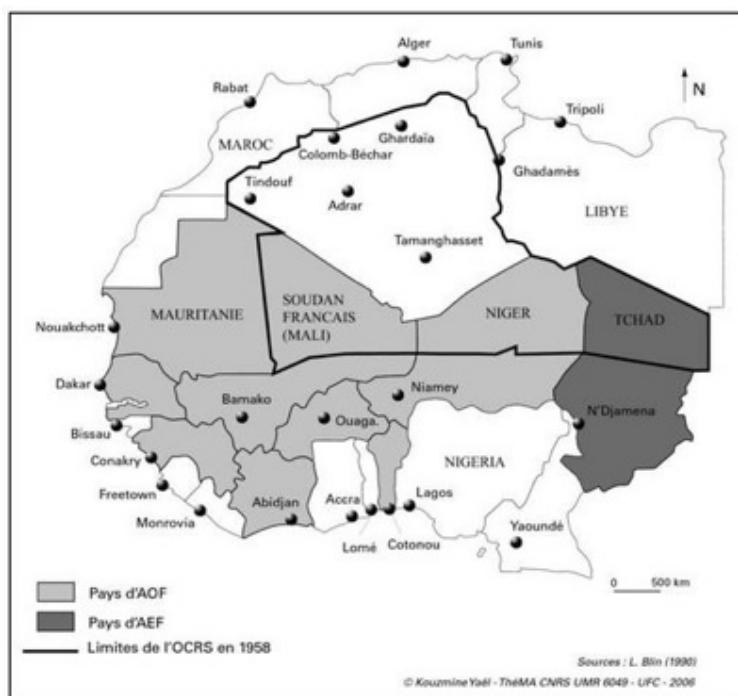

شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه نی

یا قدرت نرم اروپا- ایالات متحده

از سال ۱۹۹۵، مذاکرات بارسلونا زمینه سازی برای مداخله به اساس برخی موازین مرتبط به حقوق بشر را آماده ساخت. برای پشتیبانی از به کار بستن چنین موازینی، رسماً شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه ایجاد گردید. در گردهمایی در «دانش انستیتو برای حقوق بشر» در کونپهاگ در سال ۱۹۹۷، ده نفر حضور به هم رساندند تا درباره سرنوشت شبکه و اهداف آن گفت و گو کنند(۵). دنمارک با ناتو بیگانه نیست، زیرا نخست وزیر آن، آندرس فوگ راسموسن ده سال بعد به مقام دبیر کل آن برگزیده شد. از سوی دیگر، دنمارک برای «قدرت نرم» نقش کلیدی دارد، به این علت که کمک های مالی آن برای سازمان های غیر دولتی در سطح بین المللی خیلی بیشتر از ایالات متحده است، و از این دیدگاه برای شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه خیلی مفید به نظر می رسد.

از همان آغاز شبکه حقوق بشر تصمیم می گیرد که با اهداف [گفت و گوهای بارسلونا] و به همین گونه با هیأت های اروپائی و دولت ها و پارلمان کشورهای هم پیمان همکاری کند. هیأت نمایندگی اروپا در رابطه با مسائل حقوق بشر، و هیأت های نمایندگی مرتبط به بررسی مسائل سیاسی و امنیتی نیز با شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه ئی همکاری می کنند. در سایت انترنتی، این شبکه خود را به عنوان شبکه ای متشکل از ۸۰ نماینده از سازمان های حقوق بشری، نهادها و افرادی که در ۳۰ کشور اروپائی و مدیترانه ئی به سر می برند، معرفی می کند. با این وجود، این شبکه از همان آغاز تأسیس خود تصمیم می گیرد که فعالیت خود را به شبکه بین المللی سازمان های غیر دولتی گسترش دهد، که فراتر از اتحادیه اروپا و کشورهای ساحل مدیترانه بوده و به ویژه تا آن سوی اطلانتیک گسترش می یابد.

بودجه های شبکه کاملاً منطبق بر اهداف آن است، مقدمه از طریق آژانس دنمارکی برای گسترش بین المللی تأمین می شود، و خود این آژانس نیز بود که شبکه حقوق بشری را به عنوان نخستین همکار انتخاب کرد. سپس بودجه های هیأت همکاری اروپا که ۶۱۸۲۲۲ یورو برای سال ۲۰۰۲ اختصاص می دهد، وزارت خانه های امور خارجه یا آژانس های دولت های اروپائی: فرانسه (۵۹۰۰۰ یورو برای ۲۰۰۹)، اسپانیا (۱۲۵۰۰۰ یورو برای ۲۰۰۶)،

و غیره. بنیادهای فرامرزی مانند بنیاد فورد (۱۰۷۶۸۹ یورو برای ۲۰۰۸) و زلاند جدید بنیاد صلح مبلغ سخاوتمندانه ای را به شبکه تقدیم می کند (۴).

پیوست با بنیاد ملی برای دموکراسی در ایالات متحده

و لابی طرفدار ناتو در شورای حقوق بشر.

بنیاد ملی برای دموکراسی در ایالات متحده (برای آموزش و گسترش دموکراسی در جهان) که تلاش هایش برای تعویض رژیم، به ویژه به خاطر شیوه های مداخله در روند انتخاباتی در کشورهای مستقل، و ایجاد اختلال و جامعه مدنی در کشورهای متعدد، شهرت زیادی دارد، مستقیماً شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه ئی را تأمین مالی نمی کند، ولی با این وجود، دست کم از دوران جنگ های افریقای مرکزی، با سازمان های غیر دولتی اروپا همکاری هائی داشته است. به ویژه با **فدراسیون بین المللی حقوق بشر** که ۱۶۴ سازمان غیر دولتی در جهان را در خود جای داده است.

شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه خواست های **بنیاد ملی برای دموکراسی** را با سازمان های غیر دولتی در اروپا پاسخ می گوید که آنها نیز عضو شبکه هستند و در رابطه با کشورهائی که به عنوان هدف از طرف واشینگتن تعیین می کردند، (به عنوان مثال طی بهار عرب)، بسیار فعال می باشند.

بنیاد قاهره برای مطالعات حقوق بشری یک سازمان غیر دولتی کلیدی در شبکه و در عین حال عضو فدراسیون بین المللی حقوق بشر است. این بنیاد در سال ۱۹۹۳ توسط **بهی الدین حسن** ایجاد شد که در شبکه حقوق بشر اروپای مدیترانه ئی در دومین گردهمائی در سال ۱۹۹۷ به عنوان عضو کمیته اجرائی انتخاب شد.

در دسامبر ۲۰۱۱، او در گردهمائی شورای اتلانتیک که به همکاری رفیق حریری برای مرکز خاور میانه سازمان یافته بود، شرکت کرد که موضوع آن به مصر یعنی کشور خودش مربوط می شد (۷). به ویژه موضوع بازداشت اعضای عفو بین الملل، دیدبان حقوق بشر و بنیاد ملی برای دموکراسی مطرح شد که به مداخله در امور داخلی مصر متهم شده بودند.

بهی الدین حسن در بنیاد قاهره برای مطالعات حقوق بشری، در شورای اتلانتیک ۲ دسامبر ۲۰۱۱

بنیاد قاهره برای مطالعات حقوق بشری به مدیریت بهی الدین حسن نقش بسیار مهمی به عهده دارد زیرا در واقع عهده دار لابی شبکه حقوق بشر اروپا و مدیترانه و بنیاد ملی برای دموکراسی در شورای حقوق بشر در سازمان ملل متحد در ژنو است. این سازمان در اکثر گردهمایی‌های مرتبط به دولت‌های خاورمیانه و افریقای شمالی شرکت دارد. مفهوم مداخله شعار اصلی این سازمان بوده و همین سازمان است که برخی کشورها را به نقض حقوق بشر متهم می‌سازد تا موافقت شورا را برای مداخله به اصطلاح بشر دوستانه کسب کند.

این موضوعی بود که در مورد سوریه مشاهده کردیم، که رادوان زیاده که یک بورسیه بنیاد ملی برای دموکراسی می‌باشد به نام بنیاد قاهره برای مطالعات حقوق بشری در هجدهمین گردهمایی فوق العاده در شورای حقوق بشر (۸) شرکت داشت.

رادوان زیاده

اتحادیه لیبیا برای حقوق بشر نیز از سال ۱۹۹۹ عضو شبکه حقوق بشر برای اروپا و مدیترانه است که علی زیدان نمایندگی رسمی آن را به عهده داشت، و ده سال بعد به سخن گوی شورای دولت موقت تغییر مقام داد و به همین گونه به فرد مذاکره کننده برای دفاع از منافع نفتی لیبیا در رابطه با قدرت‌های متهاجم تبدیل شد. علی زیدان در عین حال همان فردی است که افسانه ۶۰۰۰ کشته توسط سربازان قذافی را اختراع کرد. اتحادیه لیبیا برای دفاع از حقوق بشر در عین حال تهمت‌های بسیاری به دولت لیبیا وارد ساخت که هیچ کدام از آنها اعتبار رسمی نداشت و در پانزدهمین گردهمایی شورای حقوق بشر در فیرووری ۲۰۱۱ مطرح گردید.

چنین گزارشاتی بی آن که هیچ تحقیق مقدماتی برای تأیید آن صورت گیرد در اجلاس عمومی شورای حقوق بشر به جد گرفته شد و همین گزارشات بی پایه و اساس موجب شد که قطعنامه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۷۳ در شورای امنیت به تصویب رسد. ولی چنین تصویبی به اساس مدارک معتبر انجام نگرفته بود و چند وزیر در شورای موقت ملی پیش از این – و حتی طی همین مدت – در عین حال عضو اتحادیه لیبیا برای دفاع از حقوق بشر بودند (۱۰).

سلیمان بوشوئی قویر (مترجم : نام این شخص بسیار مشکل است)(۱۱) در پانزدهمین گردهمایی ویژه شورای حقوق بشر.

در مورد دبیر اول و سخن گوی شورای حقوق بشر سلیمان بوشوئی (...), او به مقام سفیر «لیبیای آزاد» در سوئیس برگزیده شده است، او در سال ۱۹۷۹ مبتکر «استفاده از نفت به عنوان اسلحه سیاسی» بود : نمونه ای از تحریم نفت توسط اعراب در سال ۱۹۷۳. این بررسی تحت نظارت برنارد رایش در دانشگاه واشینگتن انجام گرفت. برنارد رایش یکی از بزرگترین نظریه پردازان سیاست مشترک ایالات متحده و اسرائیل در خاور میانه است و به سیاست اسرائیل در افریقا نیز توجه خاصی دارد. او مدافع سرسخت طرح خاورمیانه نوین است. او در عین حال برای تعداد زیادی از نهادها و به خصوص شورای آتلانتیک مشاوره می دهد(۱۲).

سوزان نوسل، مدیر اجرایی جدید سازمان عفو بین الملل از ۲ جنوری ۲۰۱۲

شبکه حقوق بشر برای اروپا و مدیرانه فهرست «اعضای همکاران» شبکه را اعلام کرده است. برخی سازمان ها به خاطر روابطشان با وزارت امور خارجه ایالات متحده خیلی شناخته شده هستند مانند سازمان عفو بین الملل. مدیر اجرایی جدید آن، سوزان نوسل تازه نفس از دفتر مأموریت دائمی ایالات متحده در سازمان ملل متحد به سازمان عفو بین الملل منتقل شده است.

رئیس شاخه فرانسوی سازمان عفو بین الملل، ژانویو گاریگو، نخستین فردی بود که تحت فشار آشکار شبکه اطلاعاتی وزارت امور خارجه، شبکه فرانس ۲۴، اعلام کرد که «ما گزارشی دریافت کرده ایم که حاکی از حضور مزدوران قذافی است». پنج ماه بعد اعتراف کرد که «این موضوع در رسانه ها یک شایعه بیشتر نبوده است» (۱۳).

شاخه سویس، این بار توسط شخص مانون اسشیک است که رسماً ضرورت عملیات نظامی برای «مأموریت بشر دوستانه» در سوریه را اعلام کرد (۱۴).

بین دیگر اعضای شبکه سازمان ها در پخش پیغام هائی در رسانه ها و در بطن شورای حقوق بشر مانند دیدبان حقوق بشر در ایالات متحده هستند (جائی که سوزان نوسل در آن جا مسؤولیت اجرائی داشته است) که از مداخله بشر دوستانه حرف می زنند (۱۵).

این به اصطلاح سازمان های غیر دولتی، در واقع سازمان های شبهه دولتی هستند که هدفشان به روشنی ترویج نظریه مداخله در مناطقی است که ناتو و هم پیمانانش می خواهند برای تداوم و تأمین منافع ژئو ستراتژیک خود مداخله کنند.

این سازمان های غیر دولتی کاملاً خلاف موازین [شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل متحد] عمل می کنند، و این اداره است که در واقع اعتبارات چنین سازمان هائی را باید تأیید کند. به این اساس، این سازمان ها معمولاً نباید بودجه ای از دولت دریافت کنند تا واجد برخی اعتبارات باشند. ولی امروز می دانیم که آنها با به کار بستنترفندهائی چند به سادگی از این موانع عبور می کنند، از طریق بنیادها و شبکه های بزرگ، و به همین گونه از طریق بنیاد ملی برای دموکراسی و منابع دیگری که می توانند برای خودشان ایجاد کنند، تأمین مالی شده و کسب اعتبار می کنند (۱۶).

این سازمان ها الزاماً با سرویس های اطلاعاتی خارجی ارتباطی ندارند ولی همانند سرویس اطلاعاتی عمل می کنند: جمع آوری اطلاعات درباره وضعیت کشورها و حتی اختراع اطلاعات و تبلیغات که سپس از طریق شورای حقوق بشر تنظیم می گردد. ولی این سازمان ها نقش مخربی در رابطه با سازمان های مدنی محلی دارند و با استخدام افراد و سازمان هائی که با برنامه سیاسی آنها همکاری کنند، موجب چند دستگی بین آنها شده و بر این اساس آنها را بی اعتباری می سازند.

مرکز فرماندهی ایالات متحده برای افریقا (افریکوم) :

بشر دوستی ناتو برای افریقا

در مورد سازمان ملل متحد که منشور و ساختار آن برای بازنمایی دولت های حاکم ایجاد شده و مأموریت آن تشویق گفت و گو برای ایجاد ثبات بین المللی است، این گونه به نظر می رسد که متأسفانه برخی قدرت های متکبر و در حال زوال با پنهان ساختن خود در پشت سازمان های به اصطلاح غیر دولتی، این روند را از مسیر اصلی آن منحرف ساخته اند. مشاهده چنین وضعیتی باید ما را به تأمل درباره اهداف این سازمان های غیر دولتی هدایت کند که نتایج مخرب آن برای ثبات بین المللی انکار ناپذیر است.

با توجه به چنین امری، شبکه حقوق بشر اروپا و مدیران به عنوان نهادی مطرح می گردد که محصول مشترک ایالات متحده و اتحادیه اروپا بوده و هدف غائی آن انکشاف جهانی ناتو است.

در وهله نخست، می بایستی حاکمیت ملت های اروپائی را از بین می بردند، و نیروهای نظامی آنها را به ناتو ملحق می ساختند. در وهله دوم می بایستی سیاست خارجی این کشورها را به اساس منافع ناتو تنظیم می کردند. در این نتیجه این ملت ها می بایستی ستراتیژی بازدارنده قدرت نرم را به کار می بستند، و بهانه های بشر دوستانه را برای مداخله اختراع می کردند.

و سرانجام، می بایستی بر اساس سنت و بینش استعماری در گذشته عمل می کردند، یعنی به همین شکلی که در حال حاضر مرکز فرماندهی ایالات متحده برای افریقا وارد کارزار شده است.

مرکز فرماندهی ایالات متحده برای افریقا («آفریکوم») به عبارت دیگر ناتوی بخش افریقا است که از سال ۲۰۰۲ چندین قطعه افریقائی را نیز آماده کرده است. در واقع، همین «آفریکوم» بود که نخستین عملیات نظامی را علیه لیبیا آغاز کرد، و ناتو در مرحله بعدی وارد عمل شد.

در مورد نظریه قدرت نرم، و مسوولیت حفاظتی که چنان که می دانیم تا چه اندازه از جان مردم لیبیا حفاظت کرد(!)، توسط شبکه حقوق بشر اروپا و مدیترانه که اهداف آن از این پس کاملاً روشن است، فراهم شده بود.

گاهنامه هنر و مبارزه

۲۹ اپریل ۲۰۱۲

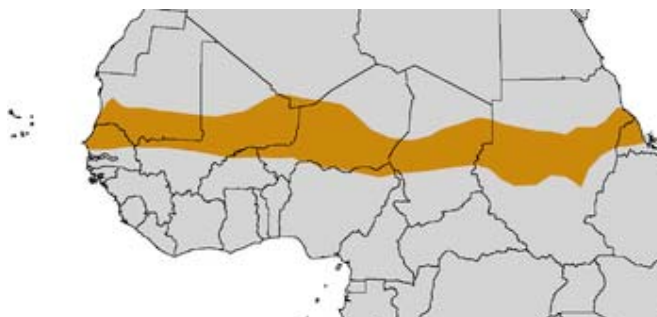
[1] Security cooperation with the Mediterranean region and the broader Middle East

<http://www.nato.int/docu/mediterranean/secopmed-e.pdf>

[2] Istanbul Cooperation Initiative

http://www.nato.int/cps/en/natolive/topics_58787.htm?

۳) سازمان مشترک مناطق صحرائی، در ساحل و صحرا گسترش داشته، و شامل مالی، نیجریه، چاد و الجزایر است

هدف فرانسه گردآوری تمام منابع مهم منطقه در یک دولت واحد بود که استخراج منابع گاز، نفت و اورانیوم را تسهیل می کرد. این طرح با افزایش مبارزات آزادیبخش افریقا رها شد. فرانسه این طرح را با استقلال الجزایر منحل اعلام کرد.

۴) قیومیت فرانسه در سوریه (۱۹۲۰-۱۹۴۶) نتیجه مستقیم توافقات [سایکس-پیکو] (۱۶ می ۱۹۱۶) بود. چندین طرح مطرح گردید که جملگی به اساس تجزیه سوریه به اساس شاخص قومی بود. برخی فراخواست های قومی

معاصر در جنبش مخالفان بشار الاسد که در آغاز سال ۲۰۱۱ به راه افتاد، به طرح های پیشنهادی فرانسه در گذشته باز می گردد یعنی زمانی که قیومیت سوریه را به عهده داشت.

[5] Report from the Founding Meeting of the Euro-Mediterranean Human Rights Network (1997)

<http://www.google.fr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&ved=0CDgQFjAB&url=http%3A%2F%2Fwww.euromedrights.org%2Ffiles.php%3Fforce%26file%3Dreports%2Femhrn-report-1997-1.pdf&ei=IHSRT9qZDIIm2hQfGrJybBA&usg=AFQjCNFDsPfKs8tKdlF6VAopg3riw6VqAw>

[6] Core Network Documents: <http://www.euromedrights.org/en/permalink/3055.html>

[7] The Atlantic Council's [Rafik Hariri Center for the Middle East](#) held a lunch discussion with **Bahey El Din Hassan**, Director of the Cairo Institute for Human Rights Studies (CIHRS) and one of Egypt's leading human rights activists, on December 2, 2011. <http://www.acus.org/event/discussion-egypt-bahey-el-din-hassan>

[8] Intervention de Radwan Ziadeh lors de la 18 Session Spéciale du Conseil des Droits de l'Homme.

<http://www.unmultimedia.org/tv/webcast/2011/12/cairo-institute-18th-special-session-human-rights-council.html>

[۹] Guerre Humanitaire en Libye: Il n'y a pas de preuves !

http://www.youtube.com/watch?list=PLCB002CA22CCB7713&feature=player_embedded&v=koYzkEWHtQA

[1۰] *The Use of Oil as a Political Weapon: A Case Study of the 1973 Arab Oil Embargo*
http://books.google.fr/books/about/The_use_of_oil_as_a_political_weapon.html?id=G7NbNQAACAAJ&redir_esc=y

[11] *Sliman Bouchuiguir*

[12] Dr Bernard Reich ; Lectures, Presentations and Seminars

<http://www.nbrconsulting.com/DrReich/lectures/universities-us.shtml>

[13] Les Mercenaires de Kadhafi et la Division de l'Afrique:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=vz5joq46Rig&list=PLCB002CA22CCB7713#t=85s

<http://www.youtube.com/watch?v=BZ0mPZzYTDs&feature=related>

[14] Op cit. Syrie: Ingérence ou Médiation ? – Centre pour l'Etude de l'Ingérence-

<http://www.youtube.com/watch?v=w4d7hwYjslk>

[15] Pour une biographie plus complète de Suzanne Nosel, consulter:

<http://www.youtube.com/watch?v=-qTSWe2UJ3c>

[16] Introduction to ECOSOC Consultative Status

<http://csonet.org/index.php?menu=30>

منبع :

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=30503>